

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ VITTORIO MARTINI

ΤΟ ΙΔΑΝΙΚΟ ΜΟΝΤΕΛΟ

Ο Πάολο Γκοντάρι, ένας από τους πιο φημισμένους ζωγράφους της Φλωρεντίας, ξαφνικά ένα πρωί πήρε την όριστη κι' άμετακλήτη απόφαση να μη ξαναδουλέψει πια με μοντέλα του άτελιέ.

Άρχισε να τ'α βρίσκει όλα ψυχρά και χωρίς ενδιαφέρο, αντίκιστα να εμπεύσουν έναν καλλιτέχνη. Η γυναίκα που τ'είχαν για επάγγελμα να ποζάρουν για μοντέλα, δεν έκαναν τίποτ' άλλο, παρά να παίρνουν πόζες, έχοντας υπ' όψιν τους παλιούς πίνακες και να μορφάζουν άπασινα, νομίζοντας ότι έτσι είνον στο πρόσωπό τους κάποιο «χαρακτήρα», κάποιο «μυστήριο». Γι' αυτό, ο Πάολο Γκοντάρι είχε αηδιάσει πια αυτή την ύποκρισία. Ζητούσε να βρή για τόν πίννακο που θά παρουοίσε στην Έγθεσι της Βενετίας, ένα άσυνήθιστο μοντέλο, μιά γυναίκα με αδελές χαμόγελο κι' άγνά μάτια, μιά άθωα χωριατοπούλα...

Και καταλαβαίνοντας και μόνος του ότι τ'ο Ιδανικό αυτό μοντέλο του δεν μπορούσε να τ'ο βρή στη Φλωρεντία, όπου συναντούσε καιεσι μονάχα γυναίκες βαμμένες ή με κουρασμένα και χλωμά πρόσωπα από τ'α ξευγισία και τ'α ναρκωτικά, σκέφτηκε να κινή ένα ταξείδι ως τ'α περίχωρα της Νεάπολης. "Ισως εκεί, σε κανένα από τ'α γραφικά χωριά της να εβρίσκε το μοντέλο που όνειροπολούσε, τ'ο μοντέλο που θά τόν δόξαζε...

"Υστερ' από λίγες μέρες, ο Πάολο βρισκόταν στο Καστελνιούβο, μιά μικρή κομφοπι της Νεάπολης. Είχε πιάσει ένα δωμάτιο στο Ξενοδοχείο «Βεζούβιος», τ'ο όποιο κι' είχε μεταβάλει σε άτελιέ. Κάθε πρωί ο Πάολο έπαιρνε την κασετίνα με τ'α σούβρα του κι' έκανε έκδρομés στα περίχωρα.

Ένα μεσημέρι, ενώ ο Πάολο πηδούσε ένα μικρό ρυάκι, βρέθηκε στην αντίκρηνη όχθη, μπρός σε μιά χαριτωμένη βουκοπούλα. Η κοπέλλα αυτή που ήταν κρυμμένη πίσω από μερικους θάμνους, φορούσε ένα παράξενο κοστούμι, φτιαγμένο από διάφορα κομμάτια χρωματιστών ύφασμάτων. Κάτι παληοπούτα έκρυβαν τ'α κομμά της πόδια. "Ενα γαλάζιο μπερέ σκέπαζε τ'α κατάξανθα μαλλιά της, αφήνοντας να ξεπετιούνται έξω μονάχα μερικές χρυσές μπούκλες. Τ'α χαρακτηριστικά τ'ου προσώπου της ήσαν λεπτά κι' ευγενικά. Τ'α μεγάλα γαλάνα μάτια της σκόρπιζαν μιά άφελή λάμψη και τ'α κερασένια χείλη της άφηναν να φαίνων-

ται ο' ένα γοητευτικό χαμόγελο, δυό σειρές δοντιών, κάτασπρων σαν μαργαριτάρια...

Ο Πάολο Γκοντάρι, αφού κούταζε επί άρκετή ώρα έκστατικός τ'η χαριτωμένη αυτή νέα, έκανε μιά βαθειά υπόκλιση και τ'ης έπτε:

—Επιτρέψατέ μου, σινιορίνα, να χαιρετήσω σε σ'ας κάτι που τ'ο νόμιζα χαμένο για πάντα, τόν Ιδανικό δηλαδή τύπο τ'ης γυναίκας, τ'ης βροσετής, όπως τ'α τριαντάφυλλα τ'ο πρωί και ά φελούς, όπως τ'ο τοπίο που μ'ας περιβάλλει αυτή τ'η στιγμή!...

Η χωριατοπούλα χαμογέλασε κι' έγύρισε άλλοο τ'ο κεφάλι της, σαν να ντράπηκε από τ'α λόγια τ'ου άγνωστου εκείνου νέου.

Ο ζωγράφος θάμνασε τ'α μικρά, καλλίγραμμα χεράκια της, με τ'α κρινόλευκα δαχτυλά του.

—Κατ' τε εδώ κοντά, σινιορίνα; τ'η ρώτησε.

—Μάλιστα, κ'όριε, απάντησε η χωριατοπούλα, κάνοντας μιά χριτωμένη υπόκλιση. Είναι ύπηρετρια τών Βιλερράνγκα... Νά, τ'ο χτήμα τους, είν' εκεί κ'άτω.

—Υπηρετρια, σεις!... φώναξε ο Πάολο. Τί έγκλημα. Θεά μου!... Πρέπει να επανορθωθεί αυτή ή άδικία!... Για τ'ην ώρα όμως ήθελα να σ'ας παρακαλούσα... Ξέρετε, σινιορίνα, είμαι ζωγράφος και θά ήθελα...

—Ζωγράφος; Δηλαδή; τόν διεκόμει με άπορσία ή χωριατοπούλα.

—Δηλαδή καταγίνομαι με τ'α χρώματα!... τ'ης απάντησε ο Πάολο, συγκρατώντας ένα χαμόγελο.

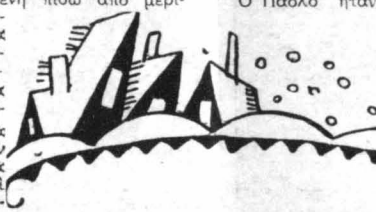
—Τί ώρα!... άνέκραξε ή νέα. "Ισ'αα ή κυρία ζητούσε να σ'αν άνωρωπο σαν και σ'ας ν' άπορσία τ'ο σπίτι!... Θέλετε να σ'ας πάω και να σ'ας συστήσω;

Ο Πάολο ήταν καταγοητευμένος με τ'ην άφέλεια τ'ης κοπέλλας αυτής.

—"Οχι, μικρούλα μου!.. τ'ης εξήγησε. Δεν είμαι από τούς ζωγράφους εκείνους που άσπρίζουν τούς τοίχους... Εγώ ζωγραφίζω τούς ανθρώπους και τ'α τοπία που μου άρέσουν... Θέλετε, ξαφνα, να ζωγραφίσω και σ'ας;

Η νέα τόν κούταζε στην άρχη έκπληκτη και χαρούμενη συγχρόνως. "Υστερα όμως τ'ο πρόσωπό της σκυθρώπασε.

—Θέλετε να με ζωγραφίσετε; ψιθύρισε.

Μα ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ φορέω ὠραία φορέματα, ὅπως ἡ κόρη τῆς κυρίας...

Ὁ Πάλο τῆς ἔβγαλε τὸν μπερέ ἀπὸ τὸ κεφάλι, τὴν κύτταξε στὰ μάτια μὲ θαυμασμό καὶ λατρεία καὶ ψιθυρίσε συγκινημένος:

—Τόσο τὸ καλύτερο, μικροῦλα μου. "Ἐτσι θὰ εἶσαι πῶ χαριτωμένη!... Ὄσους μιά γοητευτικὴ βρασιλοπούλα τοῦ κάμπου!... "Ἐνα ὀλόδροσο λουλοῦδι τῶν ἀγρῶν!..

Καὶ λέγοντας αὐτὰ ὁ ζωγράφος, ἔβγαλε τὰ σούεργά του ἀπὸ τὴν κοιλίη μὲ τὰ χρώματα. "Υστερα παρακάλεσε τὴ νέα νὰ καθήσῃ κοντὰ σὲ μερικὸς θάμνους, τῆς ἔδωσε τὴν κατάλληλη πόζα κι' ἄρχισε νὰ κάνῃ τὸ πορτραῖτο τῆς, γοητευμένος, ἐμπνευσμένος...

Ἡ ὥρα πέρασε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ κανεὶς ἀπὸ τοὺς δού. Ὁ ζωγράφος ἦταν κατάκοπος, μὰ κι' ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὸ ἀριστοῦργημά του. Δὲν τοῦ ἔμεινε πειὰ καμιά ἀμφιβολία ὅτι μ' αὐτὸν τὸν πίνακα θάπαινε τὸ πρῶτο βραβεῖο στὴν ἔκθεσι τῆς Βενετίας καὶ θὰ ἐξασηφάξῃ τὴ δόξα...

Ἄξαφνα ὁ Πάλο, εἶδε τὸ μοντέλο του νὰ σηκώνεται γιὰ νὰ φύγῃ. Ἡ ὥρα εἶχε περάσει κι' ἡ χωριατοπούλα βιαζόταν νὰ γυρίσῃ σπίτι—ὅπως δικαιολογήθηκε—γιὰ νὰ μὴ τὴν μαλώσῃ ἡ κυρία τῆς. Ἄπλωσε δειλὰ-δειλὰ τὸ χεράκι τῆς στὸν ζωγράφο, τοῦ εἶπε πὸς λέγεταί Μάρθα Μιγεράλε κι' ἔφυγε, τρένοντας σὰν ζαρκάδι.

Ὁ Πάλο τὴν παρακολούθησε μὲ βλέμμα γεμάτο ρεμβασμό, ὥσπου ἔκλειν χόθηκε πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα...

—Τόσα καλὰ λογία λένε γιὰ τὰ ἔργα σας, κύριε Γκοντάρι... Δὲν βόχετε τὴν καλοσύνη νὰ τὰ ἱσοῦμε καὶ ἡμεῖς; ἔλεγε ἱκετευτικὰ τὴν ἄλλη μέρα στὸν πελάτη τῆς ζωγράφου ἡ ἰδιοκτήτρια τοῦ «Βεζουβίου».

Ὁ Πάλο, ποὺ σιθανόταν τὴν ἀνάγκη νὰ δείξῃ σὲ κάποιον τὸν καινούργιο πίνακα του, δὲν ἀρνήθηκε νὰ τῆς ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργεια.

Κι' ὅταν σὲ λίγο ἡ ξενοδόχος βρέθηκε στὸ ἀτελιὸ τοῦ Γκοντάρι, ἄρχισε νὰ περιεργάζεται μὲ θαυμασμό τὰ πορτραῖτα του. Ἄξαφνα, ὅταν βρέθηκε μπροστὰ σ' ἕνα κρεμασμένο πίνακα, ποὺ παρίστανε μιά χωριατοπούλα, φώναξε κατὰπληκτη:

—Μπα, τὴν ξέρω αὐτή!..

—Ναί, εἶνε ὑπέρτρια σ' ἕνα χτήμα ἐδῶ κοντὰ, εἶπε ὁ ζωγράφος.

—Τί λέτε, κύριε Γκοντάρι; Ποία εἶνε ὑπέρτρια; Αὐτὴ εἶνε ἡ Μπιάνκα 'Ακουλίανου, μιά διάσημη ἡθοποιὸς ἀπὸ τὴ Νεάπολι... εἶπε ἡ ξενοδόχος.

Ὁ ζωγράφος νόησε ὅτι δὲν ἄκουσε καλά.

—Μάλιστα, μάλιστα!... ἔξακολούθησε ἡ ξενοδόχος. Ἦρθε πρὶν ἀπὸ δύο μῆνες στὸ Καστελαμάρε. Στὴν ἀρχὴ ἔμεινε κι' αὐτὴ ἐδῶ στὸ ξενοδοχεῖο μας. Μὰ εἶπε ὅτι ἤρθε ἐδῶ γιὰ νὰ ἐκκουραστῇ λίγο ἀπ' τὴν ἐκνευριστικὴ ζωὴ τῆς. Προτὸν ἄλλο περῶσε μιά βδομάδα, ἄρχισαν νὰ καταφθάνουν ἐδῶ διάφοροι φίλοι τῆς ἀπὸ τὴ Νεάπολι, οἱ ὅποιοι κατάρθρωσαν νὰ μάθουν τὸ καταρτήγιό τῆς... Κι' ἡ καυμένη ἡ κυρία 'Ακουλίανου δὲν μπορούσε πειὰ νὰ βρῇ τὴν ποθητὴ ἡσυχία τῆς. Καὶ τότε, γιὰ νὰ ἠουάσῃ ἀπὸ τοὺς ἐνοχλητικὸς θαυμαστάς τῆς, ἀποφάσισε νὰ μεταφιεσθῇ σὲ χωριατοπούλα!... "Ἐγὼ τὴν συνέστησα στὸς Βιλεφράγκου. Καὶ δέντηκα πρῶτα σὲ τὴν μεγάλη καλλιτέγνη, ποὺ γυρίζε ἀπὸ τὸ πρῶτο ὄς τὸ βράδυ στοὺς ἀγρούς, ντυμένη σὰν πραγματικὴ χωριατοπούλα...

Ὁ Πάλο ἐξακολούθησε νὰ κινεῖται τὴν ἔξοδό του μὲ μιά τια ὀρθάνοιχα ἀπὸ κατὰπληξη!..

"Ὅταν, ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες,

Τὰ μάτια σου τὰ ὄμορφα ὅταν θὰ μὲ κοιτάζουν, σὲ ἄλλο κόσμῳ ἰδανικῷ φαιρόν πὸς μ' ἀνεβάζουν.

Τὰ μάτια σου ὄμορφα τὰ δὴ καὶ δὲν ἀναστεινῶναι νὰ πῶσιν ἀπ' τὸν οὐρανὸ φαιτὰ νὰ τόνε κἀνῃ.

Τὰ μάτια σου ὄμορφα τὰ δὴ ἂν εἶν' ἔστος κρηγαίνει, στοὺς τελευταίους ἀσταμοῦς νὰ τὰ φύλῃ γιάνει.

Τὰ μάτια σου εἶνε σὰν ἑλιές, ἀποῦνε στὸ κλωνιάρι, τὰ φρούδια σου γιὰ σὲ, σὰν διὸ μεθὸν γεγάρι.

Μάτια γιὰ καὶ ἐκφραστικὰ, ὡς εἶνε τὰ διὰ σου, αἰχμάλωτο μὲ πῆνονε καὶ μὲ κροτοῦν κοντὰ σου.

Γιατροὶ δὲ μὲ γιατροῦνονε κα' ἄγια δὲν μὲ βοηθοῦνε, μόνο τὰ ζαχαρένια σου ματάκια σὰν μὲ δοῖνε.

Δὲν φταῖω γὰ ποὺ σ' ἀγαπῶ, μόνο νὰ μὴ φημιόνης, ἀμοσηρ σ' ἐπίσ' ὁ Θεός, καρδιές γιὰ νὰ πληγυόνης.

Νόμωνα καὶ τί νόμωνα, τί νόμωνα δὲν γνωρίζω, ἤθελα νόμωνα ἔσως σου νὰ σὲ γλυκοκοιμῶ.

Ἦθελα νόμωνα δένδροι, σὲ νὰ σοῦ χαρίζω, τουλάα νὰ σοῦ κελιάδιω κα' ἀνθὸς νὰ σοῦ μυρίζω.

Ἦθελα νόμωνα ἔσως σου, νὰ σοῦ μὲς στὴν καρδιά σου κα' ἂν θές, μωρή μου, κα' ἂν δὲ θές νὰ βραίσωμαι κοντὰ σου.

Ἦθελ' ἀγάπη νόμωνα, νὰ μὴ σὲ σωθῆσαι σου, νὰ μᾶθω ποῦ ν' ἡ ἀφοσμὴ ποὺ καίγεται ἡ καρδιά σου.

Ὁ ἐρωτῆς σου μ' ἔκαμε, κα' ὁ ἐρωτῆς σου μ' ἔχει σὰν μαρμαρένο γυασμὴ, ποὺ μωφοδιὰ δὲν ἔχει.

Σ. Κ.

"Ἀρχισε νὰ περιεργάζεται μὲ θαυμασμό τὰ πορτραῖτα του...

ἔφυγε ἀπὸ τὸ Καστελαμάρε ἡ Μπιάνκα 'Ακουλίανου—γιατὶ αὐτὴ ἦταν πραγματικὸς ἡ ὄρακι χωριατοπούλα—συνωδευόταν κι' ἀπὸ τὸν Πάλο Γκοντάρι.

Καὶ τὴν ἐπομένη τῆς ἀπονομῆς τοῦ πρῶτου βραβεῖου τῆς ἐκθέσεως τῆς Βενετίας στὸν πίνακα τὸν «Χωριατοπούλα», ὁ εὐτυχισμένος ζωγράφος γύρισε στὴ Νεάπολι κι' ἔκαμε τοῦ; γὰ μουσ τοῦ μὲ τὴν διάσημη καλλιτέγνη.

—"Αἰ... Δὲν θὰ ἐσχάσω ποτὲ τὸ ρόλο ποὺ ἔπαιξα στὸ Καστελαμάρε μὲ μοναδικὸ θεατὴ τὸν ἀγαπημένο μου Πάλο!... Ἦταν ὁ ὄρακιότερος ρόλος τῆς ζωῆς μου!... ἔλεγε ἡ Μπιάνκα στοὺς καλεσμένους τὸν γαμήλιο τραπέζι.

Καὶ συγχρόνως γύριζε καὶ κύτταζε μὲ λατρεία τὸν ἀγαπημένο τῆς.

Κι' ὅταν ἀόγυτερα βρέθηκαν μόνοι ἐντελῶς μόνοι, στὸ σπίτι τους, ρίχτηκαν μὲ λαχτὰρα ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου κι' ἄρχισαν νὰ φιλοῦνται μὲ πάθος.

Γιὰ τὴν Μπιάνκα ὁ Πάλο, ἦταν ὁ πῶ ἰδανικὸς ἄνδρας, ἀπ' ὄσους εἶχε γνωρίσει.

Μὰ καὶ γιὰ τὸν Πάλο ἡ Μπιάνκα δὲν ἦταν μόνον ἡ λατρευτὴ γι' αὐτὸν γυναίκα. Ἦταν συγχρόνως καὶ ἡ ἐνοάρκωσις τῆς τέχνης ἡ ἐνοάρκωσις τοῦ ὄρακιου, ἦταν ὁ "Ἐρωτας, ἦταν ἡ Δόξα, ἦταν ἡ Εὐτυχία!...

ΠΡΟΣΟΧΗ!
ΜΟΝΟΝ τὸ «Μπουκέτο» ἀγοράζει εἰς ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς παντὸς εἴδους παλαιὰ βιβλία καὶ βιβλιοθήκας ὀλοκλήρους, φυλλάδια διάφορα, ἀκόμη δὲ καὶ σκόρπια φύλλα παλαιῶν ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν, Ἡμερολόγια, Καζακίαι, μονόφυλλα, φωτογραφίας ἱστορικῶν προσώπων καὶ εἰκόνας διαφόρους. Ἀπευθυνθετὴ γράψατε: Περιοδικὸν «Μπουκέτο», Λέκα 7, Ἀθήνας.